

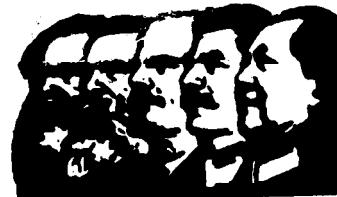

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 244 ΔΡΧ. 150

Ειδικό ένθετο

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (18-19 ΝΟΕΜΒΡΗ)

Με επικεφαλής το σκοτεινό Λαλιώτη ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΟΧΗ

Μετά από δεκαετίες υπομονετικής υπονομευτικής δουλειάς και ενώ οι διεθνείς πολιτικοί παράγοντες σε επίπεδο χώρας ήταν υπερώριμοι για το "μεγάλο άλμα προς τη Ρωσία", ο Παπανδρέου δέχεται ταυτόχρονα τα μεγαλύτερα πολιτικά και φυσικά πλήγματα. Αν μάλιστα κανείς καλοεξετάσει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες εκδηλώθηκε η τελευταία βαριά κρίση της υγείας του, θα διαπιστώσει ότι αυτές είναι ακριβώς προϊόν των πολιτικών πληγμάτων που αυτός και η πολιτική του δέχεται.

Αυτά τα πλήγματα επικεντρώνονται στο ζήτημα της διαδοχής. Η αδυναμία όμως της διαδοχής είναι η μορφή που παίρνει η αδυναμία της παπανδρεϊκής στρατηγικής και ταυτόχρονα το άμεσο πολιτικό αποτέλεσμα αυτής της αδυναμίας.

Είναι ακριβώς αυτό το κενό διαδόχου που κάνει τον ήδη άρωστο Παπανδρέου να τρέχει στις ανθυγεινές, γεμάτες ύπουλα μικρόβια, συσκέψεις της Κεντρικής Επιτροπής και στις γεμάτες επιθετικά ρεύματα συνεδριάσεις της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. Επειδή σέρνεται υποχρεωτικά σ' αυτές αρρωσταίνει βαριά. Η παρουσία του εκεί είναι απαραίτητη όχι για να εξασφαλιστεί η συνέχεια της τρέχουσας πολιτικής δουλειάς του ΠΑΣΟΚ, αλλά η ίδια η διαδοχή του, δηλαδή διαδοχή της δικιάς του στρατηγικής στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Πραγματικά, σ' αυτή του την κίνηση ο Παπανδρέου αποκαλύπτει την πραγματική αυτοθυσία που μόνο ένας μεγάλος πράχτορας μπορεί να διαθέτει.

Το πρόβλημα για τον Παπανδρέου μ' αυτή τη διαδοχή είναι ότι δε διαθέτει χρόνο και ρώμη

για να ανεβάσει το διάδοχό του στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Έτσι, είναι υποχρεωμένος να κινηθεί γρήγορα και σπασμωδικά, δηλαδή πιο γρήγορα απ' ότι η ωρίμανση των περιστάσεων μέσα στους ηγετικούς μηχανισμούς του ΠΑΣΟΚ επιβάλλει. Όμως αυτή η γρήγορη κίνηση αποκαλύπτεται σα μια βίαιη κίνηση και, σε συνδυασμό με τη φυσική αδυναμία του ηγέτη, και εξεγείρει και επιτρέπει την εξέγερση.

Με τη σειρά της, η εξέγερση που δε νικιέται αμέσως δίνει πολλαπλάσια αυτοπεποίθηση

αλλά και οργή σε ανθρώπους που είχαν κατ' επανάληψη ταπεινωθεί και παραμερισθεί από το "μεγάλο μάγο" δίχως να μπορούν ν' απαντήσουν. Έτσι, εξεγείρονται αρχικά οι Ευρωπαίοι του κομματικού μηχανισμού και μετά οι παραμερισμένοι παλιοί κεντρώοι, και σχηματίζεται το πρώτο ευρύ αντιπολίτευτικό μπλοκ από την εποχή της ίδρυσης του ΠΑΣΟΚ.

Αυτή είναι μια χιονοστιβάδα που δίνει μια ευκαιρία στην αντιπολίτευση και την Ελλάδα να εκτελέσει τον Παπανδρέου εν

ζωή και όχι μετά το θάνατό του. Γιατί το ζητούμενο δεν είναι να απαλλαχθεί ο τόπος από τον Παπανδρέου, αλλά από τον Παπανδρέισμό. Αυτός είναι στον πυρήνα του μια συνωμοτική πολιτική που στηρίζεται στην υπόγεια πραξικοπηματική βία, τη διπροσωπία και τον πολλαπλό εισοδισμό. Και είναι αυτή η πολιτική που ακριβώς πάνω στη διαδοχή έχει φτάσει σε αδιέξοδο. Ποιο είναι το αδιέξοδο; Είναι ότι δεν υπάρχει διάδοχος της "ρωσικής" φράξιας του ΠΑΣΟΚ.

Δεν υπάρχει δηλαδή κανένα

μέλος αυτής της φράξιας που να μπορεί να εμφανιστεί σαν εκπρόσωπος ταυτόχρονα όλων των φράξιών. Τέτοιος ήταν ο Παπανδρέου, το μυστικό της κυριαρχίας του οποίου βρισκόταν ακριβώς στο να μπορεί να εμφανίζεται σαν κοινός εκπρόσωπος, επιδιαιτής, ισορροπιστής κ.λπ. όλων των ρευμάτων που αποτελούσαν αυτό το πλατύ πολιτικό μέτωπο, που ήταν το ΠΑΣΟΚ από την ίδρυσή του.

Όμως ο Παπανδρέου είναι ο ιδρυτής του ΠΑΣΟΚ και ο εκ γενετής κοινός παρονομαστής όσυνέχεια στη σελ. 2

17 Νοέμβρη

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΤΙΚΟ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

Το βράδυ της Παρασκευής προς το Σάββατο της φετινής 17 Νοέμβρη ήταν ένας αρνητικός πολιτικός σταθμός για την ιστορία του σοσιαλφασισμού στην Ελλάδα.

Για πρώτη φορά ολάκερο αυτό το μπλοκ, στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και μια υπεραντιδραστική τάση του αναρχισμού, ο αναρχοφασισμός, δέχτηκε ένα χτύπημα στο σύνολό του. Δίχως ν' ανοίξει μύτη, η αστική τάξη μπήκε στο Πολυτεχνείο και συνέλαβε κυριολεχτικά αμαχητή το υποτιθέμενο πιο "σκληρό και αδιάλλαχτο επαναστατικό από-

σπασμα" μέσα στη νεολαία. Ταυτόχρονα ο προστάτης και χειριστής του αναρχοφασισμού, το ψευτοΚΚΕ, μέσα από το πρόσωπο του πρύτανη Μαρκάτου δεχόταν ένα ισχυρό πολιτικό χτύπημα και απομονωνόταν από ολόκληρο το λαό.

Τόσο μεγάλα γεγονότα δέν είναι συμπτωματικά. Στη φετινή 17 Νοέμβρη είχαν συναντηθεί δυο παράλληλες κινήσεις πολιτικής αριμάνασης: Από τη μια μεριά ήταν η αστική τάξη, που είχε αποφασίσει να καθαρίσει με το σοσιαλφασιστικό άσυλο του Μαρκάτου, και από την άλλη ο Μαρ-

κάτος και το ψευτοΚΚΕ, που είχαν αποφασίσει να ξεφορτωθούν τον εξαρχειώτικο αναρχισμό, που αρνιόταν όλο και πιο έντονα να μπει κάτω από την καθοδήγησή τους. Και οι δυό αυτές αποφάσεις είχαν για πρώτη φορά την πολιτική δυνατότητα να πραγματοποιηθούν, αφού ο λαός είχε φτάσει στο σημείο να σιχαθεί με όλη του τη δύναμη τη βάρβαρη συνήθεια του εξαρχειώτικου αναρχισμού να καταστρέψει κάθε τόσο τελετουργικά το κέντρο της Αθήνας.

Δίχως τη συνάντηση και των δύο αυτών παραγόντων ήταν δύ-

σκολο να φτάσουμε στο καταπληκτικό πρωινό της 18ης του Νοέμβρη, όπου ο πρύτανης του σοσιαλφασισμού παράδινε τους παλιούς του συμμάχους και προστατεύομενους αύτανδρους στην εκδίκηση της υπόλοιπης άρχουσας τάξης, ενώ κατέβαζε τις μάσκες τους και τους παράδινε στην περιφρόνηση του λαού.

Αντίθετα από εκείνο που θέλει να δει η άρχουσα τάξη, δηλαδή μια ήττα για τα "παλιόπαιδα", εμείς βλέπουμε στις 18 Νοέμβρη μια μεγάλη ήττα του σοσιαλφασισμού.

συνέχεια στη σελ. 4

ΟΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ ΕΦΟΡΜΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΟΧΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

λων των ελαττωμάτων των τάσεων που το αποτελούν. Άλλα κανείς στη ρώσικη φράξια δεν έχει αυτή την ιδιότητα: Ο Γ. Παπανδρέου είναι χλομός, ο Παπούλιας καλός για εντολοδόχος αλλά δίχως άποψη, ο Τζουμάκας αντιπαθητικό υποχείριο του Λαλιώτη.

Ο μόνος που μπορεί να διεκδικήσει θέση στη διαδοχή είναι ο Λαλιώτης. Άλλα ο Λαλιώτης χρησίμευσε για χρόνια στον Παπανδρέου σαν επικεφαλής μιας δήθεν ριζοσπαστικής φράξιας, έστω και αν δούλεψε όπως ο δάσκαλός του τον εισοδισμό στις άλλες φράξιες και τον κεντριστικό ρόλο. Ο Λαλιώτης μοιραία έχει εμπλακεί στους εσωκομματικούς ανταγωνισμούς σε θέσεις θύτη και, επειδή έχει λειτουργήσει με βρώμικο τρόπο, έχει γίνει αντιληπτός και έχει πολλές αντιπάθειες.

Ο ρόλος του είναι βασικά στο παρασκήνιο και η δουλειά του να ανεβοκατεβάζει φράξιες εκθέτοντας και φθείροντάς τες σε όλο το διάστημα που αυτός έχει κάνει εισοδισμό και ανάπτυξη των δικτύων του.

Ο ίδιος παριστάνει το δημιουργό βασιλιάδων, αλλά αυτή η δουλειά χρειάζεται ένα βασιλιά, έστω ένα σωσία, και ο ίδιος ο Λαλιώτης δεν μπορεί, τουλάχιστον τώρα, να γίνει βασιλιάς, ούτε σωσίας του. Γιατί ο ίδιος ο Λαλιώτης, έχοντας υπάρξει μόνο σα συνωμότης, δεν έχει τίποτα από το ανθρώπινο στοιχείο που διαθέτουν ακόμα και οι μέτριοι δημαγωγοί. Ο λαός δεν ψηφίζει ένα κομπιούτερ.

Γι' αυτό Παπανδρέου και Λαλιώτης προσπάθησαν να μετατρέψουν σε βασίσισα μια γυναικα που ήξερε από διαφθορά και είχαν διαπιστώσει ότι είχε πολιτικό ταλέντο. Όμως βιάστηκαν πολύ, καθώς ο αρχηγός πέθαινε και αυτή χρειάστηκε να δεχτεί όλα τα πυρά πριν υπάρξει πολιτικό. Έτσι, φάνηκε κραυγαλέα η υποκρισία της, καθώς δε χώριζε πολύς χρόνος το βίτσιο από το παλάτι και το παλάτι από τη θεούσα. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Έγινε ένας τόσο εύκολος στόχος, είχε τόσο πλατιά λαϊκή αντιπάθεια, ώστε αμέσως έδωσε μια μίνιμου πλατφόρμα σε μια διασπασμένη σε όλα τα στρατηγικά ζητήματα αντιπολίτευση και έφερε μια τόσο συνολική αμφισβήτηση στον ίδιο το μάγο και στο επιτελείο του, ώστε αυτό το ταλέντο χρειάστηκε -τουλάχιστον προσωρινά- να αποσυρθεί. Κι όμως, είχε ακολουθηθεί η κλασική συνταγή και είχε πάει αρκετά καλά -πριν βέβαια μιλήσει ο κόσμος και πριν χτυπήσει ο Κουρής. Η Λιάνη, όπως και ο Παπανδρέου, συγκέντρωσε γύρω

της μια αυλή από όλες τις τάσεις έχοντας δίπλα της, σαν ιμπρεσάριο, το Λαλιώτη.

Αμέσως λοιπόν μετά από αυτή την αποτυχία βγήκε μπροστά ο ίδιος ο Λαλιώτης για να κάνει το σάλτο μορτάλε. Το κομπιούτερ εμφανίστηκε στο MEGA με στημένους δημοσιογράφους και προσποιήθηκε το μετριοπαθή ρεαλιστή των χαμηλών τόνων. Αυτό πιάνει και έχει αποδειχθεί με τον Αβραμόπουλο. Όμως το κομπιούτερ δυσκολεύεται ακόμα να πετύχει ένα κανονικό χαμόγελο. Άλλα σε αυτή τη φάση δεν είναι να κερδηθεί ο λαός, αλλά η αστική τάξη γενικά και οι κομματικές φράξιες ειδικότερα. Το μόνο που χρειάζεται ο Λαλιώτης είναι χρόνος, λίγος χρόνος ζωής για τον Παπανδρέου, μια ευτυχής αποσύνδεση από τον αναπνευστήρα, έστω για ένα μήνα, ώστε η ξαφνική είσοδός του στο κομματικό και πολιτικό προσκήνιο να καλυφθεί από τον αρχηγό στη δύσκολη στιγμή. Έτσι εξηγείται γιατί αυτός ανάμεσα σε όλους τους δελφίνους είχε τη μεγαλύτερη ταραχή στο Ωνάσειο. Αφού βγήκε μπροστά, έπρεπε να συνεχίσει και να χτυπήσει απο-

φασιστικά όπως μόνο αυτός ξέρει να κάνει στο αιώνια πλαδαρό και ανασφαλές ΠΑΣΟΚ.

Κήρυξε λοιπόν τον πόλεμο στον ευτυχισμένο Τσοχατζόπουλο, που έγινε αναπληρωτής "κατά το Σύνταγμα", Σύνταγμα όμως που ποτέ δεν έχει αποφασίσει για τις πολιτικές εξελίξεις. Αυτή είναι η αλάνθαστη συνταγή: Χτύπημα των αυτοδύναμικών εθνικιστών για να συσπειρωθούν οι Ευρωπαίοι, ενώ πάντα ο Λαλιώτης βάζει τους αυτοδύναμους να χτυπάνε τους Ευρωπαίους.

Πιάνεται λοιπόν από μια άγαρμπη δήλωση του Τσοχατζόπουλου ενάντια στους τέσσερις και προφανώς βάζει το δικό του Αυγερινό μέσα σ' αυτούς να συντάξει ένα χαρτί αποδοκιμασίας στον Τσοχατζόπουλο. Μετά το διαβάζει και λέει στον Τύπο ότι ήταν πολύ καλό. Την άλλη μέρα συναντιέται με τη Βάσω και την πείθει να συναντηθεί με το τσιράκι του το Σκανδαλίδη. Πριν τη συνάντηση ο Σκανδαλίδης καρφώνει τον Τσοχατζόπουλο ότι πήγε με το "Φάλκον" στη Ρόδο, ενώ ο ίδιος πήγε με το αεροπλάνο της γραμμής.

Οι ρώσοι φασίστες είναι πάντα "σοσιάλ", πάντα "λαός", όπως ακριβώς ο ευγενής Καποδίστριας όταν πριν 180 χρόνια έσκιζε με τα χέρια το ψητό αρνί και συγκινούσε μέχρι δακρύων την κλεφτούριά του για την απλότητά του.

Όμως έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Επιπλέον, η αστική τάξη και ο λαός είχαν πολύ καιρό για να φτιάξουν αρκετά αντισώματα με τους Λαλιώτητες.

Δεν είναι σίγουρο ότι θα τιμήσουν οι "4", ιδίως ο βαριά τραυματίας, ακριβώς από το Λαλιώτη, Πάγκαλος. Άλλα και ο αυτοδύναμικός Αρσένης δεν είναι νεανίας και, για κακή τύχη των "Ρώσων", βρέθηκε την κρίσιμη στιγμή με το στρατό. Γι' αυτό ο Λαλιώτης θα δοκιμάσει, αν χρειαστεί, ένα πανεθνικό μέτωπο ενάντια στους αυτοδύναμους. Τα πάει τελευταία πολύ καλά με το Λαμπράκη, διπλαρώνει την Ελευθεροτυπία και, κυρίως, προσπαθεί να συσπειρώσει όλη την Ευρώπη πίσω του, όπως είχε κάνει ο Αρχηγός την εποχή της κάθαρσης.

Ασφαλώς θα έχει μάρτυρα για

την καλή του διαγωγή το ΣΥΝ, που παίζει πετυχημένα ακριβώς το παιχνίδι της μεταμφίεσης των "Ρώσων" σε Ευρωπαίους. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή θα έχει ασφαλώς μαζί του και την ΠΟΔ.Α. και, με τρόπο, το ψευτόκκε. Όταν λέμε "με τρόπο" εννοούμε με συνδικαλιστικά κινήματα που θα δυναμώνουν τους "Ρώσους" της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Όσο για τον Έβερτ, αυτός έχει ένα αλάνθαστο ένστιχτο που τον σπρώχνει πάντα ευλαβικά να κάνει ο, ότι θα ήθελε στο βάθος ο Παπανδρέου.

Για μας λοιπόν το ζήτημα Λαλιώτη θα κριθεί κύρια από τις ενδοπασοκικές αντιστάσεις. Αν αυτός βγει μπροστά στην κρίσιμη φάση που έρχεται, είτε πεθάνει είτε δεν πεθάνει ο Παπανδρέου και επικρατήσει θα μπορεί στη συνέχεια να αναδιπλωθεί από ασφαλή θέση και να αρκεστεί σε μια τριαντρία ή θα ξαναδοκιμάσει με τη Λιάνη.

Όπως όμως και να εξελιχθούν τα πράγματα, ένα είναι σίγουρο: Το κλειδί των πολιτικών εξελίξεων βρίσκεται στη διαδοχή του Παπανδρέου.

ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Πολύ τακτικά μέσα από τις στήλες της Νέας Ανατολής καταγγέλλουμε το σαμποτάζ που πραγματοποιούν οι ρωσόδουλοι της κυβέρνησης στην ελληνική οικονομία. Μια πλευρά αυτού του εγκλήματος για τη χώρα είναι και η μη απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων που έχει αποφασιστεί από τα διάφορα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης να δοθούν στην Ελλάδα.

Πρόκειται για χρήματα που δεσμεύονται από τα κοινοτικά ταμεία (Διαφρωτικό Ταμείο, Ταμείο Συνοχής κ.λπ.) και αποδίδονται στις χώρες-μέλη της Ε.Ε. για τη δημιουργία έργων υποδομής ή για τη δημιουργία παραγωγικών μονάδων κάθε είδους (βιομηχανικές, αγροτικές, τουριστικές κ.λπ.).

Την προηγούμενη λοιπόν βδομάδα στις Βρυξέλλες και με αφορμή ερώτηση του Ευρωβουλευτή της Ν.Δ. κ. Χατζηδάκη που αφορούσε την κοινοτική ενίσχυση της ελληνικής κλωστοϋφαντουργίας, η γερμανίδα επίτροπος Μ. Βουλφ - Μάτις, αρμόδια και υπεύθυνη για την κοινοτική χρηματοδότηση στην Ελλάδα, που πραγματοποιείται από τη Γενική Διεύθυνση Περιφερειακής Πολιτικής, είχε ακολουθηθεί η κλασική συνταγή και είχε πάει αρκετά καλά -πριν βέβαια μιλήσει ο κόσμος και πριν χτυπήσει ο Κουρής. Η Λιάνη, όπως και ο Παπανδρέου, συγκέντρωσε γύρω

βουλίες με βάση τα υπάρχοντα κριτήρια. Και μακάρι να το έκανε. Γιατί πριν να συζητήσουμε για αύξηση των κονδυλίων στην Ελλάδα, πρέπει η Ελλάδα να απορροφήσει τα χρήματα που έχουν δεσμευθεί γι' αυτήν. Και αυτό, δυστυχώς, δε γίνεται. Έτσι όπως έχει η κατάσταση σήμερα, θα πρέπει να μιλάμε για κατακράτηση πόρων και όχι για επιπλέον κονδύλια. Το θέμα είναι πολύ σημαντικό και πρέπει να υπογραμμίσω ότι η Ελλάδα πρέπει να σοβαρευτεί και να κάνει αμέσως κάτι. Διαφορετικά έχουμε την πρόθεση να ταρακούνησουμε σύντομα τις ελληνικές αρχές. Γιατί, σε τελική ανάλυση, τα χρήματα αυτά είναι χρήματα του ελληνικού λαού· δε φταίει σε τίποτα ο έλληνας πολίτης να πληρώνει την αδυναμία των δημόσιων υπηρεσιών να λειτουργήσουν με τον τρόπο που πρέπει...».

Την επόμενη μέρα η γερμανίδα επίτροπος, με αφορμή το θύριο που προκλήθηκε στη χώρα μας από τις προηγούμενες δηλώσεις της, έκα

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΙΣΒΑΛΛΕΙ ΣΤΗ ΡΟΤΟΝΤΑ

Σοβαρά επεισόδια σημειώθηκαν στη Θεσσαλονίκη, και συγκεκριμένα στη Ροτόντα. Τα επεισόδια αυτά έγιναν με πρωτοβουλία της Μητρόπολης Θεσσαλονίκης, και μάλιστα καθοδήγηθηκαν από τον πρωτοσύγγελο Τασιά και προστέθηκαν στο κλίμα θρησκευτικού φανατισμού και μισαλλοδοξίας που προκαλείται από τους ρωσόδουλους και τους σοβινιστές.

Πρέπει να θυμίσουμε στους αναγνώστες μερικά στοιχεία για τη Ροτόντα.

Πρώτα-πρώτα η Ροτόντα είναι ένα ρωμαϊκό κτίσμα και για πάρα πολλά χρόνια αποτελούσε ένα μνημείο, ένα χώρο πολιτιστικό, γι' αυτό άλλωστε βρίσκεται κάτω από την εποπτεία του Υπουργείου Πολιτισμού. Τελευταία ξεσηκώθηκε ένα κύμα θρησκευτικής βίας και οι παπάδες προσπάθησαν να μετατρέψουν τη Ροτόντα σε ναό της ορθοδοξίας. Η Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, γνωστή για τα σοβινιστικά της κηρύγματα με το Μακεδονικό, πρωτοστατεί σήμερα στο φανατισμό και από τους άμβωνες των ναών της Θεσσαλονίκης ξεσήκωσε φανατικούς πιστούς να εκστρατεύσουν ενάντια στην εκδήλωση που διοργάνωνε στη Ροτόντα η "Ένωση Πολιτών".

Συγκεκριμένα, η "Ένωση Πολιτών", με επικεφαλής τον καθηγητή της Νομικής Μανιτάκη, πήρε άδεια από τον Υπουργό Πολιτισμού Μικρούτσικο και διοργάνωσε μια πολιτιστική εκδήλωση στη Ροτόντα, μια μουσική βραδιά τζαζ. Ενάντια σ' αυτή την εκδήλωση ο πρωτοσύγγελος Τασιάς καθοδήγησε το φανατισμένο πλήθος και το έριξε ενάντια στους συγκεντρωμένους, αφού προηγούμενα διοργάνωσε μια αντισυγκέντρωση. Η επίθεση, κατά τα λεγόμενα του καθηγητή Μανιτάκη, «θύμιζε μέρες του '63», τότε που το παρακράτος του φασισμού έκανε αντισυγκεντρώσεις και επιθέσεις ενάντια στο δημοκρατικό κίνημα σαν αυτή που σκοτώθηκε ο αγωνιστής της δημοκρατίας Λαμπράκης. Γενικά, είναι χαρακτηριστικό του φασισμού, με όποια μορφή και αν παρουσιάζεται, να φτιάχνει αντισυγκεντρώσεις.

Στην εποχή μας ο ορθοδοξοφασισμός κινείται στα χνάρια του παλιού φασισμού και ετοιμάζεται να χτυπήσει γενικότερα το δημοκρατικό κίνημα. Στη Ροτόντα έκαναν μια πρόβα και, όπως καταγγέλθηκε, χτύπησαν δημοκράτες. ένας ρασοφόρος μάλιστα τράβηξε μαχαίρι, ενώ άλλοι έσπασαν το πιάνο και

διάφορα άλλα αντικείμενα.

Αυτά είναι τα γεγονότα και η θέση μας είναι σαφής: πρέπει να παραμείνει η Ροτόντα πολιτιστικό μνημείο. Απέναντι σ' αυτό το αίτημα του δημοκρατικού λαού πρέπει να δούμε τη στάση της "Ένωσης πολιτών", που καθοδηγείται από το Συναπτισμό.

Ο Κωνσταντόπουλος θέλει και την πίτα σωστή και το σκύλο χορτάτο, δηλαδή απ' τη μια θέλει να κερδίσει τη δημοκρατική βάση του ΣΥΝ με υποστήριξη της "Ένωσης Πολιτών" σε εκδηλώσεις πολιτιστικού περιεχομένου, και απ' την άλλη φτιάχνει το μέτωπο με την ορθοδοξία, μιας και δεν αποκλείει να γίνονται «μερικές λειτουργίες όποτε κρίνουν οι ιερείς...».

Η Ελευθεροτυπία σ' ένα άρθρο της με τίτλο "POTONTA-TIEPOI AP' TH MIA KI AP' THN ALLH" αποδεικνύει ότι η "Ένωση Πολιτών" δεν παίρνει μια ξεκάθαρη θέση. Έτσι, κάνει δηλώσεις του στιλ «Μα εμείς δε θα είχαμε αντίρρηση να κάνετε μερικές λειτουργίες κάθε χρόνο», και συνεχίζει ο αρθρογράφος: «Η Ρο-

τόντα είναι εκκλησιά των ορθοδόξων και δε χωρά την... τζαζή είναι μνημείο που διαθέτει απαραίτητο χώρο για οτιδήποτε ονομάζεται "πολιτιστική εκδήλωση" και δε χωρά... ιερές ακολουθίες. Ένα κι ένα κάνουν δυο -τόσο απλό και τόσο... αφελές».

Πιστεύουμε ότι η κατεύθυνση του Συναπτισμού είναι η γενικότερή του γραμμή, ο εισοδισμός δηλαδή της Ρωσίας μέσα στά ευρωπαϊκή λαμή της αστικής τάξης και της δημοκρατικής διανόησης. Στην ουσία πιστεύουμε ότι ο Συναπτισμός θέλει να ενώσει μέσα στη Ροτόντα τη Ρωσία με την Ευρώπη, την ορθοδοξία με το δυτικοευρωπαϊκό πολιτισμό, τη λειτουργία με την τζαζ.

Πρέπει πρώτα-πρώτα να καταδικάσουμε τον ορθοδοξοφασισμό, που με την καθοδήγηση της Μητρόπολης έκανε την επίθεση, γιατί στο βάθος αυτή συμβολίζει την επίθεση της ρωσόφιλης ορθοδοξίας ενάντια στη Δημοκρατία και τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, και ύστερα να ξεσκεπάσουμε τον Κωνσταντόπουλο, που υπονομεύει το δημοκρατικό αίτημα να παραμείνει η Ροτόντα πολιτιστικό μνημείο.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΔΕΕ: ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

Στις 13 και 14 Νοεμβρίου έγινε στη Μαδρίτη συνάντηση των υπουργών Εξωτερικών και Άμυνας των 10 ευρωπαϊκών χωρών μελών της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ) και των υπόλοιπων 17 κρατών που είναι συνδεδεμένες με τον οργανισμό.

Αντικείμενο της συνάντησης ήταν η αμυντική πολιτική της Ενωμένης Ευρώπης, και κυρίως το ζήτημα της ένταξης της ΔΕΕ στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για να αποτελέσει τον αμυντικό της βραχίονα, ζήτημα σημασίας για την ενότητα της Ευρώπης, την κάλυψη της απέναντι στη Ρωσία και την απεξάρτησή της από την κηδεμονία του ΝΑΤΟ. Οι υπουργοί δε συμφώνησαν και τελικά δεν πάρθηκε μια τέτοια απόφαση. Η εξέλιξη αυτή έχει να κάνει με την ανικανότητα των Ευρωπαίων να αντιληφθούν το μέγεθος και την επικινδυνότητα της Ρωσίας σε περίπτωση ταραχών (Βήμα, 19/11).

Συγκεκριμένα για τη Ρωσία, η σχετική έκθεση της διύποντης συνάντησης υπογραμμίζει ότι τα

ρώσικης απειλής έστω και σε ένα περιορισμένο βαθμό.

Τα θετικά σημεία της συνάντησης ήταν δύο.

Το ένα είναι ότι μόνο η Βρετανία υποστήριξε τη θέση να παραμείνουν η ΔΕΕ και η Ευρωπαϊκή Ένωση αυτόνομες και το ΝΑΤΟ να καλύπτει τις αμυντικές ανάγκες της Ένωσης. Η Ιταλία, το Βέλγιο και η Ολλανδία πρότειναν άμεση συγχώνευση, ενώ η Ελλάδα, η Γερμανία, η Γαλλία, η Ισπανία, η Πορτογαλία και το Λουξεμβούργο πρότειναν σταδιακή συγχώνευση.

Το δεύτερο είναι ότι η Μεσογειος χαρακτηρίστηκε περιοχή "εξαιρετικής σημασίας" για την Ευρώπη, ενώ στο τελικό κείμενο που υπογράφηκε επισημάνθηκε σαν απειλή το ενδεχόμενο διακοπής της παροχής ενέργειας από τη Ρωσία σε περίπτωση ταραχών (Βήμα, 19/11).

Συγκεκριμένα για τη Ρωσία, η σχετική έκθεση της διύποντης συνάντησης υπογραμμίζει ότι τα

Ομολογίες Τζουμάκα

Την προηγούμενη βδομάδα στη Βουλή ο υπουργός Εργασίας Τζουμάκας έκανε δύο πολύ σημαντικές ομολογίες. Η πρώτη αφορούσε την απορρόφηση των κοινοτικών κονδύλιων, για την οποία είπε ότι «οι καλύτερες περιπτώσεις είναι τα υπουργεία Εργασίας και Κοινωνικών Υπηρεσιών και Γεωργίας, όπου η απορρόφηση φτάνει το 30%».

Το νόημα αυτής της διαπίστωσης βρίσκεται στο ότι είναι δύο υπουργεία που δεν έχουν να κάνουν σαν τέτοια με την παραγωγή, που απορροφούν κοινοτικά κονδύλια. Αλλά οι κοινοτικές ενισχύσεις προορίζονται κύρια για τη βιομηχανία. Είναι φυσικό λοιπόν που αυτά τα από σπόντα ενισχύομενα από την ΕΟΚ και μη παραγωγικά υπουργεία είχαν τις καλύτερες επιδόσεις απορρόφησης. Αν μάλιστα κανείς ενσκήψει περισσότερο στο ζήτημα, θα διαπιστώσει ότι τα λεφτά που πάνε στο Υπουργείο Εργασίας προορίζονται για τα γνωστά ψευτοσεμινάρια επιμόρφωσης. Πρόκειται για τη βασανιστική διαδικασία στην οποία οι ημέτεροι άνεργοι και μισοάνεροι παρακολουθούν μια κούφια και άχρηστη διαδικασία για να πάρουν κάποια λεφτά, ενώ οι εκπαιδευτές τρώνε πολλαπλάσια.

Αυτό έχει καταγγελθεί πολλές φορές από την ΕΟΚ.

Η δεύτερη, και σπουδαιότε-

ρη, ίσως, ομολογία είναι ότι τώρα «δεν μπορεί να υποστηριχθεί η λογική των παροχών», απαντώνας σε ερώτηση του βουλευτή της Ν.Δ. Ν. Τζαβέλα σχετικά με την ανεργία και την απασχόληση. Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας ότι, όταν ανέλαβε το υφυπουργείο του ο Τζουμάκας, έκανε εκείνη τη δήλωση για αυξήσεις συντάξεων και μισθών.

Είχαμε γράψει τότε ότι αυτός ο "κνίτης" υπουργός θέλει να εμφανιστεί με αριστερό προσωπείο. Όμως μπροστά στην αντίδραση που ξεσήκωσε τότε από άλλους οικονομικούς υπουργούς για το πού θα βρεθούν τα κονδύλια που απαιτούνται αυτός έκανε πίσω.

Αν πραγματικά ο Τζουμάκας ήταν αριστερός και προοδευτικός, όπως ο ίδιος θέλει να εμφανιστεί, θα έπρεπε οι προτάσεις του για τις αυξήσεις να συνοδεύονται με την πρόταση και από πού θα παίρνονταν τα χρήματα που απαιτούνται αυτός έκανε πίσω. Αν πραγματικά ο Τζουμάκας ήταν αριστερός και προοδευτικός, θα έπρεπε να προτάσει την ανανέωση της δι

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΤΙΚΟ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ

συνέχεια από τη σελ. 1

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Ο Μαρκάτος και το ψευτοΚΚΕ είχαν αποφασίσει από την Τετάρτη στις 15 του Νοέμβρη τη ρήξη με τον εξαρχειώτικο αναρχισμό, ενώ ήδη από την πορεία της Τρίτης στις 14 του Νοέμβρη στο υπουργείο Παιδείας οι σχέσεις τους είχαν οξύνθει στο έπακρο. Ήδη από εκείνη τη στιγμή μέσα στο νεοδεξιό μπλόκ της "βίας των δρόμων" είχαν αρχίσει οι διαφοροποίησεις και οι συγκρούσεις ανάμεσα στις τρεις βασικές συνιστώσεις του, που είναι ο εξαρχειώτικος αναρχισμός και οι τραμπούκοι του, τα ΕΑΑΚ του μικροαστικού και τραμπούκικου αντικαπιταλισμού και το σοσιαλφασιστικό ψευτοΚΚΕ, που αποτελεί τον ηγεμόνα όλου του μπλοκ.

Η φοιτητική πορεία στις 14 του Νοέμβρη είχε οξύνει τις σχέσεις του μετώπου ΕΑΑΚ και αναρχικών με το ψευτοΚΚΕ, ενώ στις 15 του Νοέμβρη και τα ΕΑΑΚ πέρασαν με το ψευτοΚΚΕ, οπότε το αναρχικό μπλόκ έμεινε μόνο του.

Στις 14 του Νοέμβρη τα ΕΑΑΚ και οι αναρχικοί χάλασαν μια υπέροχη πορεία που είχαν προετοιμάσει πολιτικά οι ρωσόδουλοι, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ και ο υπουργός Παιδείας Γ. Παπανδρέου, για να τινάξουν στον αέρα ακόμα και τα ελάχιστα εκσυγχρονιστικά βήματα που θέλουν να κάνουν οι ευρωπαιόφιλοι του ΠΑΣΟΚ και της αστικής τάξης μέσα στο μεσαιωνικό και εγκαταλελειμμένο συντεχνιακό πανεπιστήμιο. Ο βασικός μοχλός των ρωσόδουλων μέσα στο πανεπιστήμιο είναι το μικροαστικό υπεραντιδραστικό ρεύμα των ΕΑΑΚ. Αυτό αποτελεί την ψυχή της αντεκσυγχρονιστικής εκστρατείας και την ιδεολογική άκρα δεξιά όλου αυτού του μπλοκ. Τα ΕΑΑΚ όμως είναι αδύνατο να κινηθούν δίχως να υπερκεραστούν από τον εξαρχειώτικο αναρχισμό, τον οποίο ιδεολογικά και πολιτικά είναι αδύνατο να αντιμετωπίσουν.

Έτσι, στην πραγματικά μαζική πορεία της Τρίτης δεν μπόρεσαν να εμποδίσουν τους αναρχικούς να μετατρέψουν το δικό τους σύνθημα "αλήτες-ρουφιάνοι-δημοσιογράφοι" σε κάψιμο του βαν του Σκάλη, και στη συνέχεια τη σικέ διαδήλωση μπροστά από το υπουργείο σε αληθινή επίδειξη βίας ενάντια στον ευγενικό κρυφοκύνητη Γιωργάκη Παπανδρέου. Έτσι, υποχρέωσαν το λαό να περιφρονήσει την "πορεία-σταθμό" και το Γιωργάκη να αποδοκιμάσει τους λίγους αυτούς που αμαύρωσαν μια πορεία στην οποία και ο ίδιος είχε προηγούμενα καλέσει (η πρωτοφα-

νής δήλωσή του «θα συμμετείχα και εγώ σ' αυτή την πορεία» δείχνει ότι τα μέτρα που πρότεινε προορίζονταν να καταργηθούν από το "λαϊκό" κίνημα, ενώ ταυτόχρονα θα καθησύχαζαν τις εκσυγχρονιστικές τάσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στη σπουδάζουσα του ΠΑΣΟΚ). Είναι φυσικό λοιπόν που αμέσως μετά την πορεία το ψευτοΚΚΕ καταδίκασε τα "αναρχοφασιστοειδή" για τα επεισόδια μπροστά στο υπουργείο και στην πορεία, ενώ καταφερόταν ενάντια και στα ΕΑΑΚ. Αυτή βέβαια είναι μια μεγάλη υποκρισία. Το ψευτοΚΚΕ δεν είναι αντίθετο ούτε στις μπούκες ούτε στα καψίματα. Είναι αντίθετο μόνο στις "λάθος" μπούκες και στα "λάθος" καψίματα. Το αληθινό πρόβλημα του ψευτοΚΚΕ είναι ότι, αφού προστάτεψε τον τραμπούκικο αντικαπιταλισμό, την ΕΑΑΚ και τις κουκούλες του αναρχοφασισμού, δεν ξέρει τώρα πώς θα ξεμπερδέψει μαζί τους, αφού του προβοκάρουν κάθε μαζική πολιτική πρωτοβουλία. Γι' αυτό βιάστηκε να καταγγείλει τα ΕΑΑΚ επειδή έμεσα κάλυψαν και το κάψιμο του βαν και την μπούκα με τις μολότοφ στο υπουργείο λέγοντας ότι δεν είναι μπάτσοι για να περιφρουρούν τις πορείες τους (συνέντευξη εκπροσώπου των ΕΑΑΚ στο Σκάλη στις 14 το βράδυ).

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΡΗΞΗ ΨΕΥΤΟΚΚΕ - ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ
 Όμως η αληθινή ρήξη έμελλε να γίνει την άλλη μέρα, στις 15 του μήνα, οπότε άρχιζε το τριήμερο του γιορτασμού της επετείου του Πολυτεχνείου. Αυτή την ημέρα εκδηλώθηκε μια αιματηρή σύγκρουση για τον έλεγχο του τριημέρου ανάμεσα στους δυο βασικούς πόλους που διεκδικούν την εξουσία στο ταλαιπωρημένο κτίριο: από τη μια το ψευτοΚΚΕ, από την άλλη ο εξαρχειώτικος αναρχισμός. Τα ΕΑΑΚ είναι στη μέση. Οι μορφές που παίρνουν οι επιδιώξεις ηγεμονίας αυτών των δυνάμεων ελάχιστη σχέση έχουν με την ουσία της αντίθεσης.

Ο αναρχισμός σηκώνει τη σημαία των διώξεων του Μπαλάφα, του Καλαρέμα και πάνω απ' όλα τη σημαία της δήθεν εξέγερσης του Κορυδαλλού, στον οποίο αναζητάει την κοινωνική του βάση.

Το ψευτοΚΚΕ σηκώνει τη σημαία της ΕΦΕΕ και κερδίζει μαζί του και τα ΕΑΑΚ, που σηκώνουν το λάβαρο των ενεργειών φοιτητικών καταλήψεων μερικών πολυτεχνικών σχολών. Έτσι, σχηματίζεται το μπλόκ της "νομιμότητας".

Έκπληκτοι λοιπόν οι αναρχικοί που προετοιμάζονται να κάνουν ορμητήριο τους το Πολυτεχνείο βλέπουν έξω από μια οργανωτική τους γενική συνέλευ-

ση, που πραγματοποιούν στον Γκίνη την Τετάρτη το μεσημέρι, να τους περιμένουν παρατεταγμένοι εκατοντάδες κνίτες με ρόπαλα, δηλαδή τα αναβιωμένα KNAT, που εμφανίζονται σαν ΕΦΕΕ. Οι κνίτες όμως τρέπονται σε φυγή από τους πιο πολυάριθμους και εμπειροπόλεμους αναρχικούς, που δεν είναι διατεθειμένοι να ξαναύποστούν την κνίτικη ηγεμονία του παλιού καιρού.

Στη διάρκεια των συμπλοκών κάποιος αναρχικός ρίχνει μια μολότοφ σε ένα ηγετικό στέλεχος του ψευτοΚΚΕ, που πηγαίνει στο νοσοκομείο με βαριά εγκαύματα. Ο Ριζοσπάστης κηρύζει τον πόλεμο. Οι κνίτες έχουν νικηθεί στο στρατιωτικό επίπεδο, αλλά κρατάνε μέσω της πρωτανείας το κλειδί του ασύλου και ετοιμάζουν την εκδίκησή τους.

Αυτή έρχεται την άλλη μέρα, όταν ο εξαρχειώτικος αναρχισμός καταλαμβάνει το Πολυτεχνείο στις 4 το απόγευμα. Ο Μαρκάτος καλεί τους καταληψίες στις 6 το απόγευμα να δώσουν σ' αυτόν και στην ΕΦΕΕ το μικρόφωνο, που είναι το σύμβολο της εξουσίας σ' αυτό το χώρο. Οι αναρχικοί δεν του το δίνουν. Τότε ο Μαρκάτος και η Πρωτανεία κάτω από την καθοδήγησή του αποφασίζουν ότι το άσυλο καταλύθηκε. Με λίγα λόγια, το άσυλο δεν καταλύθηκε επειδή το Πολυτεχνείο έγινε ορμητήριο του εξαρχειώτικου αναρχισμού, αλλά επειδή αυτός ο αναρχισμός αρνήθηκε την πολιτική ηγεμονία της Συγκλήτου και του ψευτοΚΚΕ. Τέτοιο θράσος δεν μπορούσε να μείνει ατιμώρητο. Ο αρχιπροβοκάτορας Μαρκάτος και η ΕΦΕΕ αποφάσισαν από εκείνη τη στιγμή την παράδοση των αναρχικών στα MAT, ενώ η πολιτική ρήξη ανάμεσα στους αναρχικούς και στους ρωσόδουλους είχε γίνει ήδη από την Τετάρτη.

Το μεγάλο όμως ζήτημα ήταν ο τρόπος με τον οποίο θα γινόταν αυτή η παράδοση. Για τους ρωσόδουλους υπήρχε μια διπλή υποχρέωση. Πρώτο, δε θα έπρεπε να εμφανιστούν σαν προδότες στη βάση του αναρχισμού, και κυρίως σαν υπεύθυνοι βίας, και, δεύτερο, έπρεπε να ρίξουν όλη την πολιτική ευθύνη της βίας που θα ακολουθούσε μια εισβολή των MAT αποκλειστικά στο Βαλυράκη. Ο Βαλυράκης ήταν ο άνθρωπος που είχε τολμήσει να πει ότι ήταν το ψευτοΚΚΕ που είχε βάλει μπροστά μερικούς δικούς του συνταξιούχους για να στήσει προστατευτική σχολή στη βάση του Κορυδαλλού, τον Παπαθεμελή. Αν αυτός ματοκυλούσε τους αναρχικούς στο Πολυτεχνείο, τα KNAT θα έφευγαν από την ορμητήρια της βίας.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου ήταν αντικειμενικά η πολιτική έκφραση της "εξέγερσης" του Κορυδαλλού. Ένα αιματηρό, δηλαδή ηρωικό, τέλος της κατάληψης του Πολυτεχνείου θα έδινε άλλοθι συνέχισης μέχρι την πτώση του Ποτάκη στον Κορυδαλλό. Ένα τέτοιο τέλος θα επέτρεπε να ξεχαστούν οι αθλιότητες των λούμπεν του Κορυδαλλού που καθοδήγησαν μια έκρηξη βίας δίχως αιτήματα. Τα στοιχεία που έχουμε ως τώρα δείχνουν ότι αυτή η έκρηξη δεν είχε να κάνει με την αληθινή κτηνωδία αυτής της φυλακής, αλλά με τη συντονισμένη προσπάθεια των ρωσόδουλων να ξαναφέρουν τον Κουβελάκη στην κυβέρνηση. Οι φυλακισμένοι είναι άξιοι για μεγαλειώδεις εξέγερσεις και έρουν να τις περιφρουρούν από τα καθάρματα και την κραυπάλη. Ο τελευταίος Κορυδαλλός ήταν τόσο λίγο εξέγερση όσο και το τελευταίο Πολυτεχνείο. Ήταν λοιπόν φυσιολογικό που παραδόθηκαν ταυτόχρονα και με τον ίδιο άδοξο τρόπο.

Αυτός ο άδοξος τρόπος έχει να κάνει με την πολιτική ήττα του Μαρκάτου και των ανθρώπων του στη διάρκεια της μακριάς νύχτας της Παρασκευής. Ο Μαρκάτος προσπάθησε να συντάξει αλλεπάλληλες αποφάσεις της Συγκλήτου κατάληλα διατυπωμένες, ώστε την πολιτική ευθύνη της εισβολής να την πάρει ο Βαλυράκης. Αυτές οι αποφάσεις χαρακτηρίζονται από έναν πράγμα: την έλλειψη της καίριας διατύπωσης ότι "η Σύγκλητος καλεί την αστυνομία να αδειάσει το Πολυτεχνείο από τους καταληψίες".

Όσο όμως ο Βαλυράκης δεν αποσπούσε αυτή τη διατύπωση από τη Σύγκλητο, δεν έμπαινε στο Πολυτεχνείο, και έριχνε ασταμάτητα στο Μαρκάτο την ευθύνη των κλιμακούμενων βανδαλισμών.

Ασφαλώς εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με τη σπάνια διορατικότητα του Βαλυράκη, αλλά τη συμπυκνωμέν

φορά τις ένοπλες δυνάμεις της άρχουσας τάξης, και ακόμα λιγότερο αυτό το ρεύμα θέλησε ποτέ να πείσει για οτιδήποτε το λαό. Το ιδεολογικό και πολιτικό αντακλαστικό είναι η σύγκρουση με τα MAT.

Αυτή λοιπόν η παράδοση δείχνει για μας περισσότερο αιφνιδιασμό μπροστά στην έμπρακτη και απότομη κατάργηση της μακρόχρονης πρυτανικής προστασίας και, ταυτόχρονα, αβαθή ιδεολογική συγκρότηση του αναρχικού πολιτικού στρατού.

Αυτό δε σημαίνει ότι αυτός ο στρατός δεν έχει τη φυσική τόλμη να συγκρουστεί με την αστυνομία, αλλά ότι οι συγκρούσεις του, ιδιαίτερα της τελευταίας δεκαετίας, έγιναν πάντα κάτω από προστασία ενός τμήματος, του πολιτικά ισχυρότερου τμήματος της άρχουσας τάξης που εκπροσωπείται από τις νεοδεξιές ρωσόφιλες δυνάμεις. Αυτή η προστασία εξόπλισε αυτό το ρεύμα με το θράσος της ατιμωρήσιας και συσπείρωσε γύρω του ένα μήγμα από ρομαντικούς μικροαστούς, από απελπισμένους λούηπτεν και από κομπλεξικούς τραμπούκους. Ένα τέτοιο μήγμα ήταν αδύνατο μέσα σε μια στιγμή να συγκροτηθεί ιδεολογικά και να αντιδράσει σε μια βία που είχε την πρωτοφανή υποστήριξη ολάκερης της κοινωνίας.

Σε όλη τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας ο εξαρχειώτικος αναρχισμός χρησιμοποιήθηκε από τους ρωσόδουλους σαν προβοκάτορας για να αδυνατίζει κυβερνήσεις και να κατεβάζει υπουργούς και κυβερνητικές φράξιες.

Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση της απομάκρυνσης Κουτσόγιωργα με τα γεγονότα του '85, πολύ πριν από την οριστική πτώση του, όπως και η χρησιμότητα για τους νεοδεξιούς του καμένου κέντρου της Αθήνας την εποχή της κάθαρσης και την εποχή της μητσοτακικής ΝΔ.

Γι' αυτό το λόγο ο εξαρχειώτικος αναρχισμός ανταμείφθηκε με το στεφάνι της KNE στον Καλτεζά εκείνη την εποχή.

Εκείνη όμως την εποχή άρχιζε ταυτόχρονα και η διάλυση του σοσιαλφασιστικού μηχανισμού του ψευτοΚΚΕ και η διαδικασία της διάσπασής του, πράγμα που έδωσε τη δυνατότητα στον εξαρχειώτικο αναρχισμό να θριαμβεύσει "οργανωτικά" στις πολυτεχνειακές επετείους και να παίρνει τον έλεγχο ενός κτιρίου που για μια δεκαπενταετία ήταν λάφυρο και έμβλημα ισχύος του ψευτοΚΚΕ.

Τα KNAT που παρατάχθηκαν το μεσημέρι τις 15 του Νοέμβρη ενάντια στους αναρχικούς δείχνουν πως το κατεξοχήν σοσιαλφασιστικό κόμμα αποφάσισε να ξαναπάρει το κτίριο, αλλά και τον έλεγχο πάνω στη βία των δρόμων, στις μπούκες των υπουργείων κ.λπ.

'Όταν απότοχη, δεν του έμενε πάρα να παραδώσει τους εχθρούς του στη μη ελεγχόμενη ακόμα από αυτό και γι' αυτό μισητή "κρατική καταστολή". Η απόφα-

ση είναι στρατηγική: Εδώ και μέρες το ψευτοΚΚΕ χτυπάει με πάθος τον "αναρχοφασισμό", ενώ το τραμπούκικο μικροαστικό NAP, που αποτελεί πάντα τη δουλική ουρά του, έπαιψε να είναι η γέφυρά του προς τον εξαρχειώτικο αναρχισμό και με άρθρο του στο ΠΡΙΝ της 19 Νοέμβρη καταδίκασε αυτούς τους αναρχικούς που "χτυπούν αγωνιστές και σπάνε φοιτητικές καταλήψεις".

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΟΥΡΑΓΟΣ ΤΟΥ ΣΩΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Να λοιπόν που ο αναρχισμός βρέθηκε κατάπληκτος μπροστά στα MAT και αιχμάλωτος, επειδή ποτέ του δεν κατάλαβε την πολιτική κατάσταση. Είναι πραγματικά ειρωνεία να δέχεται ένα τέτοιο χτύπημα από τον ως τα χθες σύμμαχό του σοσιαλφασισμό, την ώρα που έχει τόσα πολλά στοιχεία της πολιτικής γραμμής, στοιχεία παράξενα και σχεδόν γελοία για τον αναρχισμό: όπως το "Κάτω οι ιδιωτικοποιήσεις", που σημαίνει "ναι στην κρατικοποίηση", ή το "κάτω η EOK, κάτω η νέα τάξη" κλπ., λες και ενδιαφέρει ένα σοβαρό αναρχικό τίνος είναι το κράτος που έχει από πάνω του.

Στην πραγματικότητα αυτό το πολιτικό πλησίασμα του αναρχισμού στο σοσιαλφασισμό είναι αποτέλεσμα της πρακτικής συνάντησής τους στο σημείο που ενώνεται η σοσιαλφασιστική με την αναρχική τρομοκρατία, δηλαδή ο Σκυρτούλης και ο Μπαλάφας με τον Καμπούρη.

Εδώ εκδηλώνεται η βαθύτερη τραγωδία και η βαθύτερη αιτία της κρίσης του αναρχισμού, ακόμα και αν οι παραπάνω δεν έχουν καμιά πρακτική σχέση με την τρομοκρατία, αλλά είναι μόνο ιδεολόγοι.

Ο αναρχισμός δεν μπορεί να νικήσει ιδεολογικά και πολιτικά την ένοπλη σοσιαλφασιστική τρομοκρατία όχι μόνο γιατί αυτή ηγεμονεύει στο επίπεδο της βίας, αλλά γιατί κυρίως ηγεμονεύει στο πολιτικό επίπεδο.

Ο δεκαεφτανεμβρίτης είναι πάντα πιο πάνω από τον εκτοξευτή μολότοφ και ο μπουκάδορος στα υπουργεία οικοδόμους προκαλεί πάντα δέος στον αναρχικό καταληψία.

Κυρίως, όμως, αφού ο αναρχισμός ζει μέσα στο φορμαλισμό της αντικατασταλτικής βίας, είναι καταδικασμένος να παίζει το πολιτικό παιχνίδι του σοσιαλφασισμού, γιατί μόνο ο σοσιαλφασισμός έχει πολιτική γραμμή για να δικαιολογήσει αυτή τη βία. Το ψευτοΚΚΕ μπορεί να κόψει την Ελλάδα στη μέση συλλαμβάνοντας όμηρους εκατομμύρια ανθρώπους, μπορεί να κατεβάσει τους διακόπτες της ΔΕΗ σε συμμαχία με τις πασοκικές συντεχνίες, μπορεί να κλείσει τους δρόμους της Αθήνας και να επιτεθεί όποτε θέλει στα MAT, μπορεί να κλείσει πραξικοπηματικά σχολεία και Πανεπιστημία με τις ψευτοκαταλήψεις, μπορεί να τα κάνει όλα αυτά και να πάρει μαζί

του όλο τον κούφιο δημοκρατισμό και όλο το μικροαστικό συρφετό "των φίλων του λαού", καθώς φωνάζει τα συνθήματά του: "Όχι στο κεφάλαιο, όχι στο ευρωπαϊκό μονοπάλιο, όχι στα ΜΜΕ" φορώντας την εργατική, την αγροτική ή τη φοιτητική του φορεσιά.

Αντίθετα, όταν ο αναρχισμός βγει από το πολιτικό πλαίσιο του σοσιαλφασισμού και κάνει κάτι παραπάνω από το να κυνηγάει τα MAT, δίπλα στους ΕΑΣίτες, όπως έκανε το καλοκαίρι του '92, ή να διεκπεραιώνει μερικές βάρβαρες σχολικές καταλήψεις για λογαριασμό του, τότε γίνεται μισητός από τους πάντες.

Και έτσι γίνεται μισητή και όποια από τις δράσεις του είναι πολιτικά δικιά του και έχει μέσα της δίκιο, όπως οι επιθέσεις τους στον εθνικισμό, στη στρατοκρατία, στους παπάδες και στους κνίτες.

Ουτόσο το χειρότερο που έκανε ο σοσιαλφασισμός στον αναρχισμό δεν είναι ότι τον μετέτρεψε σε πολιτικό του εργαλείο κατάληπο για τις προβοκάτσιες του ούτε ότι τον σημάδεψε μεταγγίζοντάς του ένα μέρος από την πολιτική του πλατφόρμα. Το χειρότερο που του έκανε είναι ότι τον διέφερε ιδεολογικά, μετατρέποντάς τον σε αυτό που είναι ο ίδιος: δηλαδή σε διπρόσωπο.

Σε μια εκπομπή του MEGA με το Χατζηνικολάου, στις 22 Νοέμβριου, μίλησε σαν εκφραστής των καταληψιών ο Πάνος Γρηγοριάδης, αρνητής στρατευσης, ο οποίος κατάγγειλε σαν πράχτορες της ασφάλειας και προβοκάτορες τους καταστροφές της Σχολής Καλών Τεχνών. Με αυτή τη θέση απομονώθηκε και συντρίφτηκε.

Γιατί ασφαλώς 500 άνθρωποι μπορούν να εμποδίσουν μερικούς προβοκάτορες να επιτελέσουν την κεντρική πολιτική πράξη της καταληψης, που ήταν ακριβώς αυτή η καταστροφή μπροστά σε όλες τις κάμερες. Ωστόσο ο Γρηγοριάδης έκφραζε εκείνη την ώρα τη γενική πολιτική υποκρισία του εξαρχειώτικου αναρχισμού και εκείνο που εμείς ονομάζουμε αναρχοφασισμό.

Αντίθετα, για το ψευτοΚΚΕ είναι αναρχοφασισμός η καλή, δηλαδή η αντικινή πλευρά του αναρχισμού. Αξίζει, με αυτή την έννοια, να διερευνηθεί αν ο Μαρκάτος το βράδυ της 17 προς 18 Νοέμβρη φυγάδευσε τους αναρχοφασίστες. Ίσως εδώ να βρίσκεται και η εξήγηση για το ότι δεν έγιναν καταστροφές μετά τις 3 το βράδυ.

Ωστόσο σε κάθε περίπτωση ο αναρχισμός δεν απαλλάσσεται από την υποκρισία του. Όπως δεν απαλλάσσεται από την υποκρισία του όταν στις καμπάνιες αλληλεγγύης του στις αφίσες του, στις δίκες του κ.λπ. αποφεύγει να τοποθετηθεί όχι στο αν οι ίδιοι κατηγορούμενοι διέπραξαν αυτά τα εγκλήματα που τους αποδίδονται, αλλά αν αυτά πρέπει ή δεν πρέπει να διαπράττονται, αν δηλαδή είναι εγκλήματα ή επαναστατικές πράξεις.

Να γιατί μισήθηκε και απομονώθηκε στο λαό αυτός ο υποκριτής, ο δουλεμένος και συγχωνευμένος με το σοσιαλφασισμό, ο κατά καιρούς υπηρέτης του Λαλιώτη και της Παπαρήγα.

θέλουν να συγκρουστούν με την προβοκάτσια μέσα τους. Γιατί αν θελήσουν να γίνουν οι ίδιοι "μπάτσοι" μέσα στο δικό τους στρατό και να βάλουν το ζήτημα της πολιτικής προβοκάτσιας, θα αναγκαστούν να κάνουν ανοιχτά πολιτική, δηλαδή να απευθυνθούν στο λαό.

Ταυτόχρονα, θα αναγκαστούν να συζητήσουν ποια είναι τα όρια της βίας, ποια είναι η επαναστατική και ποια η αντεπαναστατική στατική καταστροφή.

Έτσι, θα μπούν πάλι στην πολιτική ανάλυση και, τελικά, στις μάζες. Όμως η περιφρόνηση των μαζών για τη δήθεν καθυστερημένη τους συνείδηση είναι η βασικότερη

ΑΛΓΕΡΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΉΤΤΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟΥ

Στις 16 του μήνα διεξήχθησαν στην Αλγερία οι πρώτες εκλογές για την ανάδειξη προέδρου της χώρας μετά από το στρατιωτικό πραξικόπεμπτα του 1992, κατά το οποίο είχε καταλάβει την εξουσία ο σημερινός πρόεδρος και, ταυτόχρονα, διεκδικητής αυτών των εκλογών Λιαμίν Ζερουάλ. Το πραξικόπεμπτα αυτό είχε εκδηλωθεί για να ακυρωθούν οι βουλευτικές εκλογές (ο δεύτερος γύρος τους) του 1992, καθώς ήταν σχεδόν βέβαιο ότι θα τις κέρδιζε το φασιστικό "Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας". Οι ισλαμοφασίστες στην Αλγερία, όπως και σε πολλές άλλες αραβικές χώρες (αλλά και οι σοσιαλφασίστες σε χώρες του πρώην "υπαρκτού σοσιαλισμού"), καθώς είναι κοινή η "συνταγή"), εκμεταλλεύτηκαν τότε την πραγματικά άθλια κατάσταση της οικονομίας, το υψηλό ποσοστό ανεργίας (25% συνολικά, 70% στους νέους) και τη ραγδαία αύξηση της γεννητικότητας (850.000 γεννήσεις το χρόνο) και προσπάθησαν να γαντζωθούν στην εξουσία για να επιβάλουν το φασισμό τους. Η πορεία του Ιράν αποτελεί παράδειγμα προς αποφυγή...

Σίγουρα ο Ζερουάλ δεν είναι κανένας ένθερμος δημοκράτης δυτικού τύπου, αλλά ο εκπρόσωπος της ντόπιας κρατικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης, μιας αστικής τάξης τριτοκοσμικού τύπου. Το θέμα δεν έμπαινε όπως θα έμπαινε σε μια τυπική δυτική δημοκρατία: το κύριο ήταν η άμεση αντιμετώπιση του ισλαμοφασιστικού κινδύνου. Οι ισλαμοφασίστες δεν καταλαβαίνουν από δημοκρατία και τέτοια. Απόδειξη ο αιματηρός εμφύλιος πόλεμος που προκάλεσε το "Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας" όλ' αυτά τα χρόνια και που κόστισε στη χώρα 40.000 θύματα, στην πλειοψηφία τους αθώους πολίτες και παιδιά. Οι επιθέσεις του "Μετώπου" γίνονταν αδιάκριτα σε πόλεις και χωριά με τυφλές βομβιστικές επιθέσεις και μαζικές εκτελέσεις αθώων πολιτών, δημοσιογράφων και πολλών γυναικών, που το μόνο τους έγκλημα ήταν να συμμετέχουν στα κοινά, π. χ. δασκάλες (μη σας φανεί παράξενο: οι αλγερίνοι ισλαμοφασίστες είναι σφραδροί πολέμιοι της συμμετοχής της γυναικάς στην κοινωνική ζωή).

Μπροστά λοιπόν στον κίνδυνο που αντιπροσώπευαν για τη χώρα, δεν είναι παράξενο που, όπως αποδίχτηκε από τα αποτελέσματα των προεδρικών εκλογών, η συντριπτική πλειοψηφία των ψηφοφόρων τάχτηκε στο πλευρό του σημερινού προέδρου συμμετέχοντας μαζι-

κά στις εκλογές. Να πάρουμε εδώ υπόψη μας ότι το "Μέτωπο", παρά τις προσπάθειες του Ζερουάλ να έρθει σε μια μορφή συνεννόησης μαζί του, είχε απειλήσει όποιον πολίτη συμμετείχε στις εκλογές με θάνατο. Το "στοίχημα" επομένως που έμπαινε δεν ήταν τόσο ποιος θα εκλεγεί πρόεδρος και με τι ποσοστό, αλλά αν θα υπήρχε ένα ποσοστό συμμετοχής στις εκλογές τέτοιο, που θα νομιμοποιούσε στα μάτια του αλγερινού λαού το όποιο εκλογικό αποτέλεσμα.

Στις εκλογές συμμετείχαν ακόμα τρεις υποψήφιοι: Ο σεΐχης

Μαχφούντ Ναχνά, μετριοπαθής ισλαμιστής (πάρε 25,3%), ο Σαΐντ Σάντι του "Συναγερμού για τη Δημοκρατία και τον Πολιτισμό" (9,2%) και ο Νουρεντίν Μπουκρούχ του "Κόμματος της Αλγερινής Ανανέωσης" (3,7%). Τελικά πρόεδρος εξελέγη ο Ζερουάλ με 61,3%. Αυτό όμως που έχει ιδιαίτερη σημασία δεν είναι τόσο το αποτέλεσμα, όσο το ότι η συμμετοχή έφτασε στο ύψος-ρεκόρ του 74,9%, ποσοστό που συνέτριψε το μποϊκοτάζ των ισλαμοφασιστών! Σημαντικά ακόμη στοιχεία της εκλογικής αναμέτρησης ήταν το ότι α) οι Αλγερινοί είχαν για πρώτη

φορά από την ανεξαρτησία τους την ευκαιρία να ψηφίσουν ανάμεσα σε περισσότερους από έναν υποψήφιους, β) σε πολλές περιπτώσεις οι ίδιοι οι πολίτες σχημάτιζαν εθελοντικές ομάδες περιφρούρησης και γ) η κυβέρνηση είχε καλέσει 100 πολιτικούς παρατηρητές από τον ΟΗΕ, τον Οργανισμό Αφρικανικής Ενότητας και ομάδα κρατών του Αραβικού Συνδέσμου.

Ο Ζερουάλ υπόσχεται τώρα τη σύντομη διεξαγωγή βουλευτικών εκλογών και νέες προσπάθειες για συνεννόηση με το "Μέτωπο", εκπρόσωπος του οποίου αναγκάστηκε κάτω από το βά-

ρος του αποτελέσματος να δηλώσει στο Παρίσι πως, παρά το ότι δεν αναγνωρίζει το αποτέλεσμα, το κόμμα του είναι έτοιμο για διάλογο.

Παρόλ' αυτά η κυβέρνηση Ζερουάλ θα έχει πάντα στο παθητικό της τον αυταρχικό και αντιλαϊκό χαρακτήρα ενός τριτοκοσμικού μιλιταριστικού και γραφειοκρατικού καθεστώτος. Ο Ζερουάλ είναι η θετική πλευρά μόνο απέναντι στον ισλαμοφασισμό, αλλά το καθεστώς του δεν αποτελεί καμιά προοδευτική λύση για την Αλγερία.

ΡΩΣΟΣΕΡΒΙΚΗ ΜΑΦΙΑ ΣΤΗ ΣΛΑΒΟΝΙΑ

Στρατιωτικοί και πολιτικοί αξιωματούχοι των Ηνωμένων Εθνών κατάγγειλαν πρόσφατα ότι οι δυνάμεις των κυανόκρανων που προέρχονται από τα κράτη της πρώην Σοβιετικής Ένωσης είναι οι πιο δραστήριες στη μαύρη αγορά, την προώθηση κυκλωμάτων πορνείας, σε στρατιωτικές επιχειρήσεις και επιχειρήσεις ανεφοδιασμού υπέρ των σέρβων φασιστών.

Ρόσοι κυανόκρανοι διοχετεύουν τις προμήθειες σε καύσιμα των Η.Ε. στις σέρβικες δυνάμεις και προσφέρουν τις υπηρεσίες πορνών από την Ανατολική Ευρώπη έναντι αμοιβής. Προσπάθειες των Η.Ε. να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση έχουν αποτύχει γενικά. Γιατί απ' τη μια η Ρωσία, σα μόνιμο μέλος του Συμβούλιον Ασφαλείας, εμποδίζει τις έρευνες, και απ' την άλλη το κύριο μέλημα του ΟΗΕ είναι να καλύψει τα έξοδα της "ειρηνευτικής δύναμης", που ανέρχονται σε ένα δις δολλάρια το χρόνο.

Από το ξεκίνημα της ανάπτυξης των ρώσικων δυνάμεων σε μια περιοχή της Κροατίας γνωστή σαν Ανατολικό Τομέα των Η.Ε. ή Ανατολική Σλαβονία, ένα κομμάτι γης κατά μήκος των συνόρων της Κροατίας με τη Σερβία που κατέχουν οι σέρβικες δυνάμεις, οι ρώσοι διοικητές συνδέθηκαν με

σημαντικά στρατιωτικά παρακλάδια.

Το 1992 οι ρώσοι αξιωματούχοι επέτρεψαν στους Σέρβους να επιχειρήσουν ασκήσεις με όπλα που υποτίθεται ότι κρατούνταν κλειδωμένα σε αποθήκες των Η.Ε. σε όλη τη διάρκεια του πολέμου.

Οι κανόνες επέβαλαν στους Σέρβους να μην μπαίνουν στις αποθήκες παρά μόνο με τη συνοδεία αξιωματούχου των Η.Ε. που θα τις ξεκλείδωνε.

Μία έρευνα αποκάλυψε ότι οι Ρώσοι είχαν δώσει στους Σέρβους κλειδιά. Δύο ανώτεροι αξιωματούχοι, ο Συνταγματάρχης Alexander Kromchenko, ο διοικητής των δυνάμεων των Η.Ε. στον Ανατολικό Τομέα, και ο Συνταγματάρχης Victor Loginov, ο διοικητής του τάγματος, απούρθηκαν.

Σε ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι οι ντόπιοι σέρβοι ηγέτες χάρισαν στο Συνταγματάρχη Loginov μία λευκή Μερσεντές. Ο Συνταγματάρχης παρέμεινε στον Ανατολικό Τομέα και άνοιξε μία εταιρεία με τον Zelico Raznjatovic ή Αρκάν, ένα σέρβο παραστρατιωτικό ηγέτη που έχει εμπλακεί στη σφαγή και στο διωγμό μη Σέρβων σε όλη την περιοχή.

(Τα στοιχεία που αναφέρονται σε αυτό το άρθρο είναι παραμένα από τη Herald Tribune, 7/11).

Το κατάντημα του Θεοδωράκη

Μαθαίνουμε από την Καθημερινή (9/11/95) ότι ο Θεοδωράκης έδωσε συνέντευξη στη Μόσχα, όπου βρίσκεται για επαγγελματικούς λόγους, και έκανε δηλώσεις που επαληθεύουν προηγούμενες εκτιμήσεις της "Ν.Α." για το πρόσωπό του. Συγκεκριμένα είπε: «Εγώ είμαι κομμουνιστής, και νομίζω σωστός κομμουνιστής». Στη συνέχεια σε ερωτήσεις των δημοσιογράφων για τις εξελίξεις στα Βαλκάνια ήταν σαφής: Καταδίκασε τα "αντισέρβικα πογκρόμ" των "πολιτισμένων λαών" και του ΝΑΤΟ και κάλεσε τους Ρώσους,

τους Σλάβους, τους Χριστιανούς και τους προοδευτικούς ανθρώπους να παίξουν ξανά τον "προοδευτικό" τους ρόλο, εμποδίζοντας τους "εμπόρους του πολέμου" στα Βαλκάνια. Από πότε όμως οι ορθόδοξοι φασίστες και οι Σλάβοι σοβινιστές ενώθηκαν με το προοδευτικό κίνημα στη Ρωσία και τα Βαλκάνια δε μας το ξεκαθάρισε...

Ένα πάντως είναι σίγουρο: Ότι ο Θεοδωράκης είναι εκφραστής, όπως πάντα, της ρώσικης γραμμής για τη δημιουργία του "ορθόδοξου τόξου" στα Βαλκάνια, συνεπής σοσιαλφασίστας.

Υπεράσπιση του

δικαιώματος στην εναλλακτική δητεία

Σε συνεδρίαση της Επιτροπής Αναθεώρησης του Συντάγματος στη Βουλή, που έγινε την περασμένη εβδομάδα, οι Βενιζέλος, Πάγκαλος και Μητσοτάκης τάχθηκαν υπέρ της εναλλακτικής θητείας. Αυτή είναι μία από τις πρώτες δειλές εκφράσεις του φιλοευρωπαϊκού δημοκρατικού μετώπου, αφού και οι τρεις διευκρί-

νισαν ότι εκφράζουν προσωπικές απόψεις.

Σε μια χώρα που ετοιμάζεται να μπει στον πόλεμο και στέλνε

Η Πολωνία ξανά στα νύχια της Ρωσίας

Η ΟΑΚΚΕ από τον καιρό της λεγόμενης περεστρόικα είχε επισήσει την προσοχή σε όλους τους κομμουνιστές και δημοκράτες της χώρας μας ότι επρόκειτο για μια παμπόνηρη μεταμόρφωση της τσαρικής Ρωσίας με βασικό σκοπό να αποκοινώσει τη Δύση και να προετοιμάσει με καλύτερους όρους την επίθεση εναντίον της. Στη βάση αυτής ακριβώς της αντίηψης κάναμε τότε την πρόβλεψη ότι οι χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, στο βαθμό που δε θα θωρακίζονταν οικονομικά και πολιτικά απέναντι στη Ρωσία στο χρονικό διάστημα που υποτίθεται ότι τις είχε αφήσει ανεξάρτητες, θα υπέκυπταν, τελικά, σ' αυτήν και θα ξαναγυρνούσαν στα νύχια της.

Οι πρόσφατες εξελίξεις σε μια από τέτοιες χώρες ήρθε, δυστυχώς, να μας επιβεβαιώσει: Οι Βαλτικές, οι πρώην σοβιετικές χώρες της Άπω Ανατολής και του Καυκάσου, η Ουγγαρία, η Σλοβακία, σε μεγάλο βαθμό η Βουλγαρία κ.ά. (είναι μακρύς ο κατάλογος) μπήκαν κάτω από τη ρώσικη ηγεμονία και κηδεμόνευσαν μέσω των “ανανεωμένων” πρώην “κομμουνιστών” κομμάτων και μέσα από εκλογικές διαδικασίες. Κοινό χαρακτηριστικό αυτής της επανάκαμψης είναι ότι αυτό συνέβη στη βάση μιας παραπέρα οικονομικής κρίσης και εξαθλίωσης των μαζών, την οποία και προκάλεσαν και έσπευσαν να εκμεταλλευτούν με τον καλύτερο τρόπο οι -μεταμορφωμένοι σε δυτικούς- σοσιαλφασίστες και να τη φορτώσουν στις πλάτες της Δύσης. Ένα άλλο κοινό χαρακτηριστικό της προρείας αυτών των χωρών, κυρίως αυτών που συνορεύουν με δυτικές χώρες, είναι ότι όπου έγινε μια τέτοια παλινόρθωση αυτό έγινε κατορθωτό μόνο γιατί οι σοσιαλ-

φασίστες εμφανίστηκαν **παντού** ως φιλοδυτικοί. Φυσικά κάτι τέτοιο υπήρξε μόνο στα λόγια. Και εμφανίστηκαν ως τέτοιοι γιατί ο λαός τους μισεί θανάσιμα τη Ρωσία, αυτήν του μπρεζινεφικού τύπου, καθώς την έχει “γευτεί” για αρκετά χρόνια. Οι πράχτορες λοιπόν του Κρεμλίνου είναι υποχρεωμένοι να φορούν δυτικό μανδύα για να κάνουν στα μουλωχτά ανατολική πολιτική και να ξαναπάρουν την πολιτική εξουσία.

Κάτι παρόμοιο συνέβη και πρόσφατα στην Πολωνία με τις προεδρικές εκλογές. Αντίπαλοι δύο κλασικοί εκφραστές των κυρίαρχων πολιτικών ρευμάτων στη χώρα: ο δυτικόφιλος Βαλέσα, παλιός συνδικαλιστής στα ναυπηγεία του Γντανσκ και ηγέτης του συνδικάτου της “Αλληλεγγύης” και μέχρι τώρα πρόεδρος, και από την άλλη ο μεταμορφωμένος σε δυτικό σοσιαλφασίστας Κβασνιέφσκι. Τα τελευταία χρόνια στην Πολωνία υπήρχε μία αντίφαση: Τις βουλευτικές εκλογές του 1993 τις είχε κερδίσει το “μεταμορφωμένο” σοσιαλφασιστικό κόμμα, η “Αριστερή Δημοκρατική Συμμαχία” του Κβασνιέφσκι, αλλά την προεδρία την κράταγε σθεναρά ο Βαλέσα. Με τις τελευταίες εκλογές λύθηκε (ελπίζουμε προσωρινά) η αντίφαση προς όφελος της Ρωσίας.

Ο Κβασνιέφσκι είναι το αντίστοιχο του Βιντένοφ στη Βουλγαρία. Ανέβηκε πολύ γρήγορα και σε νέα ηλικία τα σκαλιά της κομματικής ιεραρχίας υπό το Γιαρουζέλσκι. Στα τέλη της δεκαετίας του '70 γράφτηκε στο σοσιαλφασιστικό κόμμα και σύντομα βρέθηκε αρχισυντάκτης της εφημερίδας ITD ('Ενωσης Σοσιαλιστών Φοιτητών), που απευθύνοταν στους νέους. Μέσα στη λαϊλαπά του στρατιωτικού νόμου (13 Δεκέμβρη 1981) γράφει πύρινα άρθρα

στο πλευρό του φασιστικού καθεστώτος. Τα “προσόντα” του εκτιμώνται αναλόγως και στα 1984 προβιβάζεται σε υπουργό Αθλητισμού και Νεολαίας, οπότε πλασάρει και ένα “δυτικό” στίλ στο ντύσιμο και στη συμπεριφορά. Ας μην ξεχνάμε ότι ήδη είχε αρχίσει η εποχή της “περεστρόικα” και έπρεπε να βγουν από το κόμμα νέα “ταλέντα”, που να παίζουν καλά το ρόλο του φιλοδυτικού. Ο Γιαρουζέλσκι στη διάρκεια του “στρογγυλού τραπεζιού” το 1989, στις συζητήσεις με την αντιπολίτευση, του αναθέτει τη συνενόηση με το συνδικάτο της “Αλληλεγγύης”.

Λίγο μετά σχηματίζει ένα δήθεν σοσιαλδημοκρατικό κόμμα (SDRP) και αρχίζει να χτίζει προσεκτικά ένα φιλοδυτικό προφίλ, προκειμένου να ξαναπάρει ο σοσιαλφασίστας την εξουσία στην Πολωνία. Θυμίζοντάς μας την ανάλογη πορεία του Βιντένοφ στη Βουλγαρία και την κόντρα του με το Ζέλεφ, αρχίζει να γλυκομιλάει για μεταρρυθμίσεις με κατεύθυνση την “οικονομία της αγοράς” και για το “δύνειρό” του να εντάξει τη χώρα στο ΝΑΤΟ (όντας βέβαια σίγουρος για το ρώσικο βέτο σε μια τέτοια προοπτική). Οι κειοποιήθηκε δηλαδή όλες τις βασικές θέσεις των αντιπάλων του, κριτικάροντάς τους παράλληλα για την αύξηση της ανεργίας και την οικονομική ανέχεια και προβάλλοντας το σύνθημα για ψωμά. Έτσι, ο Βαλέσα, ο οποίος στο μεταξύ έκανε τα πάντα για να μείνει τελικά απομονωμένος από τους παλιούς του συμμάχους της “Αλληλεγγύης”, όπως ο Μαζοβιέτσκι, απογυμνώθηκε από τις θέσεις που τον διαφοροποιούσαν από τον Κβασνιέφσκι, καθώς ο δεύτερος τις ενσωμάτωσε στη δική του φρασεολογία. Και εδώ δεν τον έσωσε ούτε η καθολική εκ-

κλησία, η οποία πήρε ανοιχτά το μέρος του λίγο πριν τον κρίσιμο δεύτερο γύρο των εκλογών.

Ο πολωνικός λαός είδε σ' αυτές τις εκλογές δύο συνθήματα: Το ένα έλεγε “Δύση” χωρίς ψωμά (Βαλέσα), το άλλο “Δύση” αλλά με ψωμά (Κβασνιέφσκι). Είναι αλήθεια ότι ο Βαλέσα προσπάθησε να αποκαλύψει στο λαό το πραγματικό πρόσωπο του αντιπάλου του, αλλά ήταν αργά πια. Έλεγε χαρακτηριστικά πριν τις εκλογές: «Αυτοί οι μετακομιουνιστές μοιάζουν με λύκους που μεταφρίστηκαν σε πρόβατα. Ελέγχουν τα πάντα, από την τοπική αυτοδιοίκηση μέχρι τις τράπεζες, από το κοινοβούλιο ως την κυβέρνηση. Τώρα θέλουν την προεδρία!» (Το Βήμα, 12/11/95).

Σ' αυτά τα λόγια κρύβεται και η εξήγηση: **Η αστική αντιπολίτευση δεν είχε πραγματικά την εξουσία στη χώρα. Από τη στιγμή που δεν τσακίστηκαν οι παλιοί μηχανισμοί σε κράτος και κοινωνία και η σοσιαλφασιστική γραφειοκρατική αστική τάξη συνέχισε να κυριαρχεί στην οικονομία, ήταν επόμενο και η πολιτική εξουσία να επανέλθει στους Ρώσους, έστω και με “δυτικό” μανδύα.**

Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του Βαλέσα να καλύψει τη μικρή απόσταση που τον χώριζε από τον αντίπαλο του στον πρώτο γύρο των εκλογών (33,11% έναντι 35,11 του Κβασνιέφσκι) και παρά την υποστήριξη που του πρόσφεραν την τελευταία στιγμή τρεις πρώην πρωθυπουργοί (Μαζοβιέτσκι, Μπιελέτσκι και Σουχότσκα), ήταν πλέον αργά, καθώς θεωρήθηκε από το λαό υπεύθυνος για τη “μεταρρυθμιστική πολιτική-σοκ”: Ήττήθηκε με πολύ μικρή διαφορά, 48,28% έναντι 51,72%.

Ωστόσο δεν πρέπει να νομίσει

κανείς ότι η πορεία αυτή είναι χωρίς γυρισμό. Ο πολωνικός λαός έχει δώσει σκληρές μάχες ενάντια στο σοσιαλφασιστικό και, όταν αντιληφθεί περί τίνος πρόκειται και πέσουν τα προσωπεία, δε θα κάτσει με σταυρωμένα τα χέρια. Ήδη το γεγονός ότι οι σοσιαλφασίστες αναγκάζονται να βγουν με θέσεις για «ένταξη στο ΝΑΤΟ μέσα σε πέντε χρόνια» (Κβασνιέφσκι) και υπέρ της “ένταξης στην ενωμένη Ευρώπη”, καθώς και το ότι κάνουν ανοίγματα στην Εκκλησία αναγνωρίζοντάς της “πολύ σημαντικό ρόλο”, όλ' αυτά είναι ένδειξη αδυναμίας και όχι δύναμής τους. Τα λένε αυτά γιατί αναγκάζονται να ακολουθήσουν, μόνο στα λόγια βέβαια, το ευρωπαϊκό ρεύμα που είναι ισχυρό στη χώρα. Αποκαλύπτονται όταν ο γεγονός του σοσιαλφασιστικού “Κομμουνιστικού Κόμματος της Ρωσίας” Γκενάντι Ζιουγκάνοφ χαιρετίζει τη νίκη τους και δηλώνει ότι αυτή «αντικατοπτρίζει την ανοδική τάση της Αριστεράς στην Ευρώπη».

Η μάχη προβλέπεται σκληρή. Ήδη ο Βαλέσα δήλωσε ότι η ήττα του ήταν ένα χαστούκι που σκοπεύει να ανταποδώσει στους πρώην κομμουνιστές αντιπάλους του «ώσπου να τους σπάσει τα σαγόνια», ενώ ταυτόχρονα σκοπεύει «να διασχίσει όλη την Πολωνία οδικάς για να βοηθήσει να καταγραφούν τα οικονομικά αδικήματα και να αποκαλύψει τους ιστούς της αράχνης των πρώην κομμουνιστών με το παλιό καθεστώς» (Ελευθεροτυπία, 22/11). Παράλληλα ένα ιστορικό στέλεχος της “Αλληλεγγύης”, ο Ανταμ Μίχνικ, δήλωσε καθαρά ότι «η νίκη αυτή δε σημαίνει μόνο ήττα για το Βαλέσα. Σημαίνει μια συμβολική επιστροφή του πνεύματος των διαδόχων της δικτατορίας» (στο ίδιο, 21/11).

Λαφοντέν: Η Στάζι εκδικείται

Στις 16 Νοέμβρη, στο Μάνχαϊμ, ο Όσκαρ Λαφοντέν εκλέχτηκε νέος πρόεδρος του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος της Γερμανίας (SPD). Επικράτησε του προηγούμενου προέδρου Ρούντολφ Σάρπτινγκ με 321 ψήφους έναντι 190.

Ο Λαφοντέν με μια αστραπιά κίνηση εμφανίστηκε λίγο πριν το συνέδριο του Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος ρίχνοντας τη γραμμή της συνεργασίας με το κόμμα των πρώην “κομμουνιστών”, το PDS. Το PDS είναι το κόμμα του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού, διάδοχος του πρώην σοσιαλφασιστικού κόμματος της Ανατολικής Γερμανίας (SED). Η συνεχής εκλογική άνοδος των σοσιαλφασιστών, όπως έδειξαν και οι πρόσφατες εκλογές του Βερολίνου, προσφ

ΒΟΣΝΙΑ: ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΑΔΙΚΙΑΣ

Ο διαμελισμός ενός ενιαίου κράτους δε φέρνει ποτέ την ειρήνη

«Αυτή η ειρήνη μπορεί να μην είναι δίκαιη, αλλά είναι δικαιότερη από τη συνέχιση του πολέμου». Τούτη η δήλωση του Ιζετμπέκοβιτς φανερώνει όλη τη θλιβερή πραγματικότητα που ανάγκασε τους Βόσνιους να υπογράψουν το διαμελισμό της χώρας τους. Το 49% της Βοσνίας παραδίνεται στα χέρια του σέρβικου φασισμού, ενώ το 51% δίνεται στη βοσνιοκροάτικη ομοσπονδία με τον κροατικό σοβινισμό ισχυρό, να επιζητά την απορρόφηση των Βόσνιων από την Κροατία. Είναι η τρίτη φορά που η Βοσνία υπογράφει το κομματιασμό της με βάση τις αρχές των εθνικών κριτηρίων, αρχές του φασισμού και της πιο πρωθυμένης μορφής ιμπεριαλισμού σήμερα, του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Η διπλωματική μάχη χαρακωμάτων που έδωσαν οι Βόσνιοι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με κύρια γραμμή αντίστασης το «όχι στον εδαφικό διαμελισμό» πήρε μια οξυμένη μορφή και απείλησε με κατάρευση όλες τις συζητήσεις. Χαρακτηριστικό αυτής της πάλης ήταν η παραίτηση του υπουργού Εξωτερικών Μοχάμεντ Σαχίρμπεϊ το βράδυ της Παρασκευής 17 Νοέμβρη προς το Σαββάτο, παρά την προσωπική του δήλωση για το αντίθετο. Όμως η Βοσνία απομονώθηκε απ' την ώρα που η Κροατία και η Σερβία κατέληξαν σε συμφωνία για τα κατεχόμενα απ' τους Σέρβους εδάφη της Ανατολικής Σλαβονίας. Από εκείνη τη στιγμή οι Βόσνιοι βρέθηκαν απέναντι σ' ένα παγκόσμιο μέτωπο Ρωσίας-ΗΠΑ-Ευρώπης, που επιζητούσαν το κλείσιμο του πολεμικού μετώπου και τη δημιουργία μιας νέας ισορροπίας στην περιοχή.

Η αιτία της δύσκολης θέσης στην οποία βρέθηκε η Βοσνία οφείλεται στη στρατιωτική της αδυναμία. Μια αδυναμία που εκφράστηκε στην έλλειψη βαριού πυροβολικού και τανκς και φρόντισε να τη διατηρήσει σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου το αντιδραστικό εμπάργκο των όπλων, αυτό το όργανο της γενοκτονίας του βοσνιακού πληθυσμού που εξασφάλισε την εύκολη πρόλαση του σέρβικου φασισμού και αφόπλισε τη βοσνιακή αντίσταση.

Όταν έγινε η σέρβικη εισβολή η Βοσνία δεν είχε καθόλου στρατό. Στην πρώτη φάση του πολέμου στρογγυλήκε τούρια στις δυνάμεις των Κροατών της Βοσνίας, που εξοπλίζονταν από την Κροατία, και σ' ένα αυτοδημιούργητο βοσνιακό στρατό απ' ό,τι ανθρώπινο υλικό μπορούσε να μάζευτε. Η πρώτη περίοδος αυτού του στρατού την κυριαρχία στην ηγεσία του τυχοδιωκτικών στοιχείων και ανθρώπων του υποκόσμου. Ήταν η αναγκαία μορφή που πήρε τότε η βοσνιακή αντί-

σταση μπροστά στην επέλαση των Σέρβων. Μόλις το φθινόπωρο του '93 η πολιτική γηγενία της Βοσνίας αλλάζει, αναλαμβάνει πρωθυπουργός ο Σίλατζίτς, που ρίχνει την επαναστατική για την αστική τάξη γραμμή «να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις». Ολόκληρη σχεδόν η γηγενία του στρατού ανασυγκροτείται, μπαίνουν οι πρώτες βάσεις ενός τακτικού στρατού και φτιάχνεται σ' ένα βαθμό ενιαία στρατιωτική διοίκηση. Το αποτέλεσμα ήταν η νίκη ενάντια στους Κροάτες σοβινιστές και η αντεπίθεση σ' όλα τα μέτωπα ενάντια στους σέρβους φασίστες. Παρά τη μαζικότητά του, ο βοσνιακός στρατός, που έφτασε και ξεπέρασε τις διακόσιες χιλιάδες άντρες, υστερούσε πάντα σε βαρύ οπλισμό.

Αυτό έκρινε τόσο τις εξελίξεις στο έδαφος όσο και τις πολιτικές εξελίξεις. Γιατί όταν τα στρατιωτικά ζητήματα μπαίνουν στην πρώτη γραμμή σα συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα, ο αποφασιστικός παράγοντας γίνεται η στρατιωτική ισχύς. Μια ισχύς που οι Βόσνιοι αναζήτησαν απεγνωσμένα, αλλά δεν μπόρεσαν να την καταχτήσουν. Αν ο ένας λόγος ήταν το φασιστικό εμπάργκο των όπλων, ο άλλος ήταν η γεωγραφική θέση της Βοσνίας. Αντίθετα με την Κροατία, της οποίας τα σύνορα βρίσκονταν με χώρες της Ευρώπης και ένα μεγάλο μήκος ακτών και λιμανιών τέτοιων που να της επιτρέπουν τον εξοπλισμό της, η Βοσνία, χωμένη κυριολεκτικά ανάμεσα στην Κροατία και τη Σερβία, δεν είχε καμιά ελπίδα γι' αυτό. Ακόμα κι όταν ένα φορτίο όπλων έφτανε στους Βόσνιους μέσω Κροατίας, ήταν υποχρεωμένοι να πληρώνουν ένα φόρο υποτέλειας στους Κροάτες για να μπορέσουν τα ελαφρά όπλα να φτάσουν στα χέρια τους.

Έτσι, όταν ήρθαν καθυστερημένα οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί, η δύναμη που χτύπησε το σερβοβοσνιακό σοβινισμό, ήταν ξένη προς αυτούς. Αναγκάστηκαν λοιπόν να υποταχτούν στην ανώτερη πολιτική ισχύ που διαμόρφωσαν αυτοί οι «οικουμενικοί» βομβαρδισμοί και που οδήγησαν στο διαμελισμό της Βοσνίας. Ένα διαμελισμό που, αντίθετα με τα φαινόμενα, καθοδήγησε μεθοδικά η ρώσικη υπερδύναμη.

Αν και μετά τους βομβαρδισμούς φάνηκε ότι η Ρωσία εξαφανίστηκε απ' το προσκήνιο, ουσιαστικά η ίδια συμμετείχε σ' όλες τις επιτροπές που κατάρτισαν και σχεδίασαν την πρόσφατη συμφωνία, αλλά και στις ίδιες τις διαπραγματεύσεις. Το σχέδιο που προτάθηκε δεν ήταν τίποτα άλλο παρά το απόσταγμα των αρχών που είχε καθορίσει ο υψηλούργος Εξωτερικών της Ρωσίας Τσούρκιν την άνοιξη του '94. Γι' αυτό το λόγο η Ρωσία χαι-

ρέτισε τη συμφωνία του Οχάιο με ενθουσιασμό και δήλωσε ότι θα συμμετέχει με δυνάμεις της για τη διασφάλιση του διαδρόμου της Ποσαβίνα (Μπρτσκο), δηλαδή το διάδρομο που εξασφαλίζει τη Μεγάλη Σερβία. Αυτός ο διάδρομος ενώνει τα κατεχόμενα από τους Σέρβους εδάφη της Δυτικής με την Ανατολική Βοσνία και από κει με την ίδια τη Σερβία. Άλλωστε η πρώτη πράξη μετά τη συμφωνία ήταν η απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας για την άρση των κυρώσεων ενάντια στη Σερβία με ψήφους 14-0. Ήταν το αίτημα που επίμονα έβαζε η Ρωσία απέναντι στη Δύση, ενώ η άρση του εμπάργκο όπλων θα είναι σταδιακή και η απόφαση πάρθηκε με αποχή της Ρωσίας.

Αυτό είναι και το κύριο σημείο αυτής της συμφωνίας: Η πολιτική αθώαση της φασιστικής Σερβίας και η αμνηστία που δόθηκε στο Μιλόσεβιτς. Το κράτος που ξεκίνησε τον επεκτατικό πόλεμο ενάντια στα υπόλοιπα έθνη της πρώην Γιουγκοσλαβίας μετατράπηκε, όπως και ο ηγέτης του, σε εγγυητή της ειρήνης και επιστρέφει τώρα πια από το καθαρτήριο των διαπραγματεύσεων αγνό και αμόλυντο, με ακέραια σχέδιο την πολεμική του μηχανή, στους κόλπους της διεθνούς κοινότητας. Είναι η μεγάλη επιτυχία που εξασφάλισε η Ρωσία απέναντι σε μια άχρωμη και αδύναμη Δύση με ηγέτη των ΗΠΑ το φιλορώσο Κλίντον.

Οι κραυγές των σερβοβόσνιων σοβινιστών, αλλά και του ίδιου του μεγαλοσέρβικου σοβινισμού στη Σερβία, εκφράζουν την ιερή αγανάκτηση των φασιστών για την εγκατάλειψη απ' το Μιλόσεβιτς των μάξιμου οραμάτων της Μεγάλης Σερβίας. Αλλά αυτοί οι δολοφόνοι είναι καταδικασμένοι σε ήττα απ' τη στιγμή που η δική τους ισχύ προερχόταν από τη Σερβία και απ' την προστάτια της Ρωσία. Απέναντι τους βρίσκονται όλοι εκείνοι που όπλισαν τα χέρια τους και τους άφησαν ελεύθερους να γκρεμίσουν και να σφάξουν Βόσνιους και Κροάτες. Ο ρώσος πράκτορας Βουκ Ντράσκοβιτς, που ξεσήκωσε όλο το σέρβικο σοβινισμό μιλώντας για την ανωτερότητα του σέρβικου έθνους, τώρα μιλάει για «ειρήνη». Τα σοβινιστικά σκυλιά πρέπει τώρα να μαζευτούν, για να μπορέσει η Σερβία να γίνει αρεστή σε όλους τους λαούς του κόσμου και η Ρωσία να καθησυχάσει το αντιρώσικο που βγήκε στον ισλαμικό κόσμο με επικεφαλής τη Σαουδική Αραβία, για να προετοιμάσει τα μέτωπα της που κινδυνεύουν με κατάρρευση.

Αυτή η εξαιρετική εξέλιξη

στην ηγετική της Σερβίας

ρη διακίνηση των ανθρώπων σε όλη τη χώρα. Όμως ποιος Βόσνιος θα μπορέσει ποτέ να συνεργαστεί και να επιστρέψει στη Σρεμπρένιτσα και τη Ζέπα μαζί με τους δολοφόνους, τους βιαστές και τους εθνικούς εκκαθαριστές του; Πώς θα μπορέσει να ζήσει μ' εκείνους που εισέβαλαν στη χώρα του και έφεραν μαζί τους τη βαρβαρότητα, τη φρίκη και το μεσαίωνα του ναζισμού; Άλλωστε ποτέ οι εθνοκαθαριστές και βιαστές δε θα δεχτούν τη συμβίωση.

Η ειρήνη κατοχυρώνεται με τη νίκη του δίκιου και τη συντριβή του άδικου. Η συμφωνία του Οχαίου και ότι πρόκειται να ακολουθήσει σ' αυτό το ενιαίο φανταστικό κράτος της Βοσνίας θα προετοιμάζει ταχύτατα, συστηματικά και μεθοδικά τους υλικούς όρους για το ξέσπασμα ενός νέου πολέμου, αργά ή γρήγορα, στον οποίο οι Βόσνιοι θα ζητήσουν την ελευθερία τους. Ισως πολύ σύντομα η πάλη για την κυριαρχία μέσα στη βοσνιοκροάτικη ομοσπονδία οδηγήσει σε συγκρούσεις Βόσνιων και Κροατών. Το καλό όμως είναι ότι ολόκληρη σχέδιον η κροατική αντιπολίτευση προέρχεται με τις σφαίρες που εξαπόλυτης εναντίον τους.

Ανεξάρτητα από τα σχέδια του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού και των ταξικών αδελφών του, οι λαοί θα μαζέψουν όλη την απαραίτητη πείρα και θα μετατρέψουν τα βάσανά τους σε οργή και μίσος ενάντιά τους. Ο «ξυπόλητος» στρατός των Βόσνιων δύσκολα θα ξεχάσει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα στρατόπεδα βιασμών και την εθνική εκκαθάριση που υπέστη από τους σέρβους φασίστες. Πολλά απ' τα παιδιά του έχου

